

ἐφορᾶτικός, -ή, -όν, αρμόδιος στην επιτήρηση, *ἔργων*, σε Ξεν.

ἐφ-οράω, Ιων. γ' ενικ. *ἐπορᾶ· γ' πληθ. ἐπορέωσι*, απαρ. *ἐπορᾶν*· παρατ.

ἐφεώρων, Ιων. γ' ενικ. *ἐπόρα· μέλ. ἐπόψομαι*, Επικ. επίσης *ἐπιόψομαι· αόρ.*

ἐπεῖδον· I. 1. επιτηρώ, παρατηρώ, βλέπω, επιθεωρώ, λέγεται για τον ήλιο, σε Όμηρ.· *ἐπειτα*, λέγεται για τους θεούς, επιτηρώ, παρατηρώ, προνοώ, σε Ομήρ.

Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.· λέγεται για στρατηγό που περιέρχεται τις τάξεις του στρατεύματος και τις επιτηρεί, σε Θουκ.· επισκέπτομαι αρρώστους, σε Ξεν. **2.**

απλώς, βλέπω, θεωρώ, παρατηρώ, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. — Παθ., *ὄσον ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου*, όσο απ' αυτό φαινόταν, σε Θουκ. **II.** ξεχωρίζω, διαλέγω, *ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.

ἐφορεία, ἡ (ἐφορεύω), το αξίωμα του εφόρου, σε Ξεν.

ἐφορεῖον, τό (ἔφορος), μέρος όπου συνέρχονται οι εφόροι, σε Ξεν.

ἐφορεύω, I. = *ἐφοράω*, με αιτ., σε Αισχύλ.· με γεν., στον ίδ. **II.** (*ἔφορος*), είμαι εφορος, σε Θουκ., Ξεν.

ἐφορικός, -ή, -όν (ἔφορος), αυτός που χαρακτηρίζει ή αναφέρεται στους εφόρους, σε Ξεν.

ἐφ-όριος, -α, -ον (ὄρος), αυτός που βρίσκεται στα σύνορα ή στα όρια, συνοριακός, γειτονικός, παρά Δημ.

ἐφ-ορμαίνω, εφορμώ, σε Αισχύλ.

ἐφ-ορμάω, Ιων. *ἐπ-*, μέλ. *-ήσω, I.* διεγείρω, ξεσηκώνω εναντίον κάποιου, σε

Όμηρ.· *ἐπορμήσαι τοὺς λόκους*, τους ξαμολώ εναντίον, σε Ηρόδ.· *ναύτας ἐφορμήσαντα τὸ πλεῖν*, παροτρύνοντάς τους να πλεύσουν, σε Σοφ. **II.** αμτβ.,

επέρχομαι, εφορμώ, προσβάλλω, επιτίθεμαι, *τινί*, σε Ευρ. **III.** Παθ. και Μέσ., παροτρύνομαι, με απαρ., είμαι πρόθυμος ή επιθυμώ να πράξω κάτι, σε Όμηρ.·

απόλ., ορμώ βίαια, με μανία πάνω σε, *ἔγχει ἐφορμᾶσθαι*, σε Ομήρ. Ιλ.·

ἐφορμηθεῖς, στο ίδ.· λέγεται χωρίς εχθρική σημασία, *τινάζομαι*, ορμώ προς τα εμπρός, σε Ομήρ. Οδ.· με αιτ., ορμώ εναντίον κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐφ-ορμέω, Ιων. *ἐπ-*, μέλ. *-ήσω, 1.* μένω αγκυροβολημένος σε ή ακριβώς απέναντι από ένα τόπο, εκτελώ ναυτικό αποκλεισμό, *λαθὼν τοὺς ἐπορμέοντας*,

ξεφεύγοντας από τον στόλο του αποκλεισμού, σε Ηρόδ.· *ἐφ. τῶ λιμένι*, σε

Θουκ. **2.** γενικά, παραμονεύω, ενεδρεύω και παρακολουθώ, σε Σοφ., Δημ.

ἐφ-ορμή, ἡ, 1. είσοδος επίθεσης, *μία δ' οἷη γίνετ' ἐφορμή*, ο μόνος τόπος για να επιτεθεί κάποιος, σε Ομήρ. Οδ. **2.** επίθεση, επιδρομή, προσβολή, σε Θουκ.

ἐφόρμησις, -εως, ἡ (ἐφορμέω), άραγμα πλοίου που εκτελεί ναυτικό αποκλεισμό, σε Θουκ.· τρόπος ή μέσο αποκλεισμού, στον ίδ.

ἐφ-ορμίζω, Αττ. *-ιῶ, I.* φέρνω πλοίο στο λιμάνι, προσορμίζω (*ὄρμος*) —

Μέσ. και Παθ., έρχομαι στο λιμάνι, προσορμίζομαι, αγκυροβολώ, προσλιμενίζομαι, σε Θουκ. **II.** αμτβ., στην Ενεργ., αναζητώ καταφύγιο σ' έναν τόπο, προσφεύγω, καταφεύγω, με δοτ., σε Ανθ.

ἐφ-ορμος, -ον, αγκυροβολημένος, αραγμένος, σε Θουκ.

ἐφ-ορμος, ὁ, = *ἐφόρμησις*, σε Θουκ.

ἔφορος, ὁ (ἐφοράω), **I.** επιστάτης, επόπτης, φύλακας, φρουρός, κυβερνήτης, άρχοντας, ηγεμόνας, σε Αισχύλ., Σοφ. **II.** στη Σπάρτη, *ἔφοροι, οἱ*, οι Έφοροι,

σώμα πέντε αρχόντων, που ασκούσαν εξουσία ακόμη και πάνω στους βασιλιάδες, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐφρᾶσάμην, Μέσ. αόρ. α' του *φράζω*.

ἐφριξα, αόρ. α' του *φρίσσω*.

ἐφρύαξα, αόρ. α' του *φρυάσσω*.

ἐφ-υβρίζω, μέλ. *-σω, I.* προσβάλλω, εξυβρίζω κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ.· με δοτ., σε Σοφ.· με αιτ. στη Μέσ., *μη ὑβρίζεσθαι νεκρούς*, σε Ευρ.· *ἐφύβριζαν ἄλλα*

τε και εἰ, χρησιμοποιούσαν υβριστική γλώσσα, ιδίως με το να ρωτούν, σε Θουκ. **II.** χαίρομαι με την δυστυχία του άλλου, σε Σοφ.

ἔφϋγον, αόρ. β' του φεύγω.

ἐφυδριάς, -άδος, ἦ, αυτή που ζει στο νερό, *Νύμφη*, σε Ανθ.

ἔφ-υδρορ, Ιων. ἔπ-, -ον (ὔδωρ), · **1.** υγρός, νοτερός, βροχερός, λέγεται για τον δυτικό άνεμο, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ο καλά αρδευόμενος, σε Ηρόδ.

ἐφ-υμνέω, μέλ. -ήσω, **I.** τραγουδώ ή ψάλλω, υμνώ για κάποιον σκοπό, *τί τινι*, σε Αισχύλ., Σοφ. **II.** τραγουδώ θρηνητικό άσμα, σε Σοφ. **III.** εξυμνώ, με αιτ., στον ίδ.

ἐφ-ὑπερθε[ῦ], πριν από φωνήεν -θεν, επίρρ., πάνω από, ψηλά, στην κορυφή, υπεράνω, σε Όμηρ. · από ψηλά, από πάνω, σε Ομήρ. Οδ. · με γεν., σε Θεόκρ.

ἐφ-υπνόω, κοιμάμαι στο μεσοδιάστημα, σε Αίσωπ.

Ἐφύρα[ῦ], Ιων. -ρη, ἦ, Εφύρα, αρχ. όνομα της Κορίνθου, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐφύση[ῦ], Δωρ. αντί ἐφύσα, γ' ενικ. παρατ. του φυσάω.

ἐφ-υστερίζω, μέλ. -σω, έρχομαι πολύ αργά, μένω πίσω, *τὰ ἐφυστερίζοντα = αἱ ὑστεροῦσαι πόλεις*, σε Θουκ.

ἐφύω, βρέχω, μτχ. Παθ. παρακ., ἐφυσμένος, βρεγμένος, εκτεθειμένος στην βροχή, σε Ξεν.

ἐφ-ώριος, -ον (ῶρα), ώριμος, σε Ανθ.

ἔχᾶδον, αόρ. β' του χανδάνω.

ἐχάρην[ᾶ], Παθ. αόρ. β' του χαίρω.

ἔχεα, αόρ. α' του χέω.

ἐχ-έγγυος, -ον (έγγύη), · **I.** αυτός που έχει δώσει ή είναι ικανός να δώσει εγγύηση, αξιόπιστος, φερέγγυος, ασφαλής, σε Ευρ. · *ζημία έχ.*, ποινή πάνω στην οποία κάποιος μπορεί να βασιστεί (για την πρόληψη εγκλήματος), σε Θουκ. · *τὸ ἐχέγγυον*, εγγύηση, ασφάλεια, σε Ηρόδ. · με απαρ., αυτός που είναι επαρκώς, ικανοποιητικά ισχυρός, δυνατός για να κάνει κάτι, σε Πλούτ. **II.** Παθ., αυτός που έχει λάβει ενέχυρο, εχέγγυο, ασφάλεια, σε Ηρόδ. · ο ασφαλισμένος στην περίπτωση κινδύνου, σε Σοφ.

ἐχέ-θῦμος, -ον, αυτός που είναι κύριος των παθών του, εγκρατής, αυτός που κυριαρχεί στα συναισθήματά του, σε Ομήρ. Οδ.

ἔχεισθα, ποιητ. β' ενικ. του ἔχω.

ἐχεμῦθέω, μέλ. -ήσω, φυλάσσω μυστικό, σε Λουκ.

ἐχεμῦθία, ἦ, τήρηση μυστικού, μυστικότητα, σε Πλούτ.

ἐχέ-μῦθος, -ον, αυτός που περιορίζει τα λόγια του, λιγόλογος, λιγομίλητος, επιφυλακτικός, σιωπηλός.

ἐχε-νηίς, -ῖδος, συνηρ. -νῆς, -ῆδος, ἦ (ναῦς), αυτός που εμποδίζει, καθυστερεί τα πλοία, άγκυρα, σε Αισχύλ., Ανθ.

ἐχε-πευκῆς, -ές (πεύκη), Ομηρικό επίθ. του βέλους, πικρός, ή καλύτερα φαρμακερός, οδυνηρός, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔχεσκον, Ιων. παρατ. του ἔχω.

ἐχέ-στονος, -ον, αυτός που προξενεί λύπες, αυτός που προκαλεί στεναγμούς, σε Θεόκρ.

ἐχέτης, -ου, ὄ, = ὁ ἔχων, αυτός που έχει κτήματα ή χρήματα, πλούσιος, σε Πίνδ.

ἐχέτλη, ἦ (ἔχω), λαβή αρότρου, Λατ. stiva, σε Ησίοδ.

ἐχετλήεις, -εσσα, -εν, αυτός που ανήκει σε λαβή αρότρου, σε Ανθ.

ἔχευα, Επικ. αντί ἔχεα, αόρ. α' του χέω — Μέσ., ἐχευάμην.

ἐχεφρονέω, είμαι συνετός, φρόνιμος, προνοητικός, σε Ανθ.

ἐχεφροσύνη, ἦ, σύνεση, προνοητικότητα, φρονημάδα, καλή κρίση, σε Ανθ.

ἐχέ-φρων, -ον, γεν. -ονος (φρήν), λογικός, συνετός, φρόνιμος, μυαλωμένος, προνοητικός, διακριτικός, ἐχέμυθος, επιφυλακτικός, προσεκτικός, σε Όμηρ.

ἐξησθα, Επικ. β' ενικ. υποτ. του ἔχω.

ἐχθαίρω, Δωρ. γ' πληθ. -οντι· παρατ. ἤχθαιρον· αόρ. α' ἤχθηρα, Δωρ. ἤχθᾶρα (ἐχθος)· μισώ, απεχθάνομαι, αποστρέφομαι, εχθρεύομαι, σε Όμηρ., Τραγ.· με σύστ. αιτ., ἐχθος ἐχθήρας μέγα, μισώ με δυνατό μίσος, σε Σοφ. — Παθ., μισούμαι, εἶμαι μισητός, απεχθής, σε Τραγ.· ομοίως και, Μέσ. μέλ., ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἔμοῦ, σε Σοφ.

ἐχθαρτέος, -α, -ον, ρημ. επίθ., αξιομίσητος, σε Σοφ.

ἐχθές, επίρρ. (βλ. [χθές](#)), χθες, σε Αριστοφ.· ἀπ' ἐχθές, σε Ανθ.· νῦν τε κάχθές, σήμερα ή χθες, σε Σοφ.· πρβλ. [πρώην](#).

ἐχθεσῖνός, -ή, -όν, = χθεσινός, χθεσινός, σε Ανθ.

ἐχθέω, = ἔχθω· προστ. ἔχθει, σε Θεόγν.

ἐχθιστος, -η, -ον, ανώμ. υπερθ. του ἐχθρός· **1.** πάρα πολύ μισητός, πάρα πολύ απεχθής, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ. **2.** εχθρικότατος, σε Θουκ.· με γεν., όπως αν ήταν ουσ., οἰέκείνου ἔχθ., οι πικρότεροι, οι πιο δριμείς, οι άσπονδοι εχθροί του, σε Ξεν.

ἐχθίων, -ον, γεν. -ονος, ανώμ. συγκρ. του ἐχθρός, πιο μισητός, σε Τραγ.· επίρρ., ἐχθιόνως ἔχειν, εἶμαι περισσότερο εχθρικός, σε Ξεν.

ἐχθοδοπέω, μέλ. -ήσω, βρίσκομαι σε εχθρότητα με κάποιον άλλον, μαλώνω, με dot., σε Ομήρ. Ιλ.

ἐχθοδοπός, -όν, εκτεταμ. τύπος του ἐχθρός, μισητός, αξιομίσητος, απεχθής, σε Σοφ., Αριστοφ., Πλάτ.

ἐχθος, -εος, τό, I. ἐχθρα, μίσος, σε Όμηρ. κ.λπ.· ἐχθος τινός, μίσος για κάποιον, αντιπάθεια, απέχθεια, σε Ηρόδ., Θουκ.· ἐς ἐχθος ἀπικέσθαι τινί, προκαλώ το μίσος του ή την ἐχθρα του, σε Ηρόδ.· εἰς ἐχθος ἐλθεῖν τινι, σε Ευρ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, ὡ πλειῖστον ἐχθος, αντικείμενο μεγίστου μίσους, σε Αισχύλ.

ἐχθρα, Ιων. ἐχθρη, ή (ἐχθρός), μίσος, εχθρική διάθεση, κακία, σε Ηρόδ., Αττ.· ἐχθρα τινός, μίσος για κάποιον, κακία, «άχτι», σε Θουκ.· κατ' ἐχθραν τινός, σε Αριστοφ.· ἐχθρα ἐς τινα, σε Ηρόδ.· ἐχθρα πρὸς τινα, σε Αισχύλ.· δι' ἐχθρας ἀφικέσθαι, ἐλθεῖν τινι, βρίσκομαι σε άσβεστη, μακροχρόνια ἐχθρα (βεντέτα) με κάποιον, σε Ευρ. κ.λπ.· ἐχθραν συμβάλλειν, συνάπτειν τινί, εμπλέκομαι σε εχθροπραξίες με..., στον ιδ.· ἐχθραν λύειν, διαλύεσθαι, στον ιδ., Θουκ.

ἐχθραίνω, παρατ. ἤχθραινον (ἐχθρός), μεταγεν. τύπος του ἐχθαίρω, μισώ, εχθρεύομαι, σε Ξεν., Πλούτ.

ἐχθρο-δαίμων, -ον, θεομίσητος, σε Σοφ.

ἐχθρό-ξενος, -ον, εχθρικός προς τους ξένους, αφιλόξενος, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἐχθρός, -ά, -όν (ἐχθος), I. μισητός, απεχθής, αντιπαθητικός, σε Όμηρ. κ.λπ.· ἐχθρόν μοί ἐστιν, με απαρ., εἶναι μισητό σε εμένα να..., σε Ομήρ. Ιλ. **II.**

Ενεργ., αυτός που έχει ἐχθρα με, τινι, σε Θουκ. κ.λπ. **III.** ως ουσ., ἐχθρός, ό, πολέμιος, αντίπαλος, σε Ησιόδ. κ.λπ.· ό Διός ἐχθρός, σε Αισχύλ.· οί ἐμοί ἐχθροί, σε Θουκ. **IV.** ομαλ. συγκρ. και υπερθ., ἐχθρότερος, -τατος, σπάνιοι ανώμ. ἐχθίων, ἐχθιστος συνηθέστερα. **V.** επίρρ., ἐχθρῶς, σε Πλάτ. κ.λπ.·

συγκρ. ἐχθροτέρως, σε Δημ.

ἐχθω (ἐχθος), μισώ, σε Σοφ., Ευρ. — Παθ., μισούμαι, εἶμαι απεχθής, εἶμαι αντιπαθητικός, σε Όμηρ., Αισχύλ.

ἐχιδνα, ή (ἐχίς), οχιά, ἐχιδνα, σε Ηρόδ., Τραγ. κ.λπ.· μεταφ., λέγεται για άπιστη σύζυγο ή ύπουλο φίλο, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἐχιδναῖος, -α, -ον, αυτός που ανήκει ή είναι όμοιος με την οχιά, σε Ανθ.

Ἐχῖναι, -ῶν, αἱ, νησιά του Ιονίου πελάγους, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. κ.λπ.

συνήθως ονομάζονται **Ἐχινάδες, αἱ**, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐχινέες ή ἐχίνες, οἱ, είδος ποντικίου με αγκαθωτές τρίχες, που ζει στη Λιβύη, σε Ηρόδ.

ἐχῖνος, ὁ, I. 1. αχινός, σκαντζόχοιρος, σε Αριστοφ. κ.λπ. **2.** θαλάσσιος αχινός, σε Πλάτ. **II.** όστρακο θαλασσίου αχινού, συχνά χρησιμ. ως ποτήρι· έπειτα, όπως Λατ. testa, αγγείο, δοχείο, κανάτα, υδρία, στάμνα, Λατ. echinus, σε Αριστοφ. κ.λπ.· αγγείο μέσα στο οποίο σφραγίζονταν οι μαρτυρικές αποδείξεις, σε Δημ. **III.** στον πληθ., τα οδοντωτά άκρα του χαλιναριού, σε Ξεν.

ἐχῖς, -εως, ὁ, γεν. πληθ. ἐχέων, οχιά, ἐχίδνα, σε Πλάτ.· μεταφ., *συκοφάντης καὶ ἔχισ τὴν φύσιν*, σε Δημ.

ἔχμα, -ατος, τό (ἔχω)· αυτό που συγκρατεί, εμποδίζει, αναχαιτίζει· απ' όπου:

I. 1. κώλυμα, εμπόδιο, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με γεν., προπύργιο, προμαχώνας, προστασία, άμυνα, οχύρωση, οχύρωμα, με γεν., σε Ομηρ. Ὑμν. **II.**

υποστήριγμα, στήριγμα, έρεισμα, *ἔχματα πέτρης*, οτιδήποτε συγκρατεί τις πέτρες, τους βράχους, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἔχματα πύργων*, υποστηρίγματα πύργων, στο ίδ.· *ἔχματα νηῶν*, υποστηρίγματα για τα πλοία, για να κρατιούνται χωρίς κλίση στην ξηρά, στο ίδ.

ἐχῦρός, -ά, -όν (ἔχω),· **I. 1.** οχυρός, ασφαλής, λέγεται για τόπους, σε Θουκ. κ.λπ.· *ἐν ἐχυρῶ εἶναι*, βρίσκομαι σε ασφαλές, σίγουρο μέρος, στον ίδ.·

ἐχυρωτάτω ποιεῖσθαι τι, σε Ξεν. **2.** λέγεται για λογικά επιχειρήματα κ.λπ.· αξιόπιστος, σε Θουκ. **II.** επίρρ. -ρῶς, στον ίδ.· συγκρ. -ώτερον, στον ίδ.

ἔχω, παρατ. εἶχον, Επικ. ἔχον, Ιων. ἔχεσκον· μέλ. ἔξω ή σχήσω, αόρ. β' ἔσχον· προστ. *σχές*, απαρ. *σχεῖν* (για τον ποιητ. τύπο ἔσχεθον, βλ. ***σγέθω**), παρακ. ἔσχηκα· Επικ. ὄχωκα — Μέσ., μέλ. ἔξομαι ή σχήσομαι, αόρ. β' ἔσχόμεν, Επικ. γ' ενικ. *σχέτο*· προστ. *σχοῦ, σχέσθον, σχέσθε*· απαρ. *σχέσθαι* — Παθ., αόρ. α' ἔσχέθην· Μέσ. αόρ. β' επίσης, με Παθ. σημασία.

A. μβ., κύριες σημασίες: ἔχω, κρατώ· **I. 1.** ἔχω, κατέχω, σε Όμηρ. κ.λπ.· ὁ ἔχων, ο πλούσιος, σε Σοφ.· *οἱ οὐκ ἔχοντες*, οι φτωχοί, σε Ευρ.· με γεν. διαιρ *μαντικῆς ἔχ. τέχνης*, σε Σοφ. — Παθ., κατέχομαι από, ανήκω σε, *τινι*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** ἔχω την επιμέλεια, επιτηρώ, *πύλας*, στο ίδ.· *φυλακὰς ἔχον*,

περιφρουρούσαν, στο ίδ. κ.λπ. **3.** με αιτ. τόπου, ζω, διαμένω σε έναν τόπο, κατοικώ, συχνάζω, σε Όμηρ. κ.λπ. **4.** ἔχω γυναίκα, σύζυγο, στο ίδ. κ.λπ. **5.** ἔχω στο σπίτι μου, φιλοξενώ, σε Ομήρ. Οδ. **6.** μτχ. ενεστ. με ρήμα, *ἔχων ἀτίταλλε*, τα είχε και τα πρόσεχε, δηλ. τα φρόντιζε πολύ, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὄς ἂν ἦκη ἔχων στρατόν*, ο οποιοσδήποτε μπορεί να έχει έρθει με στράτευμα, σε Ηρόδ. **7.** λέγεται για συνήθειες ή καταστάσεις, *γῆρας ἔχ.*, περιφραστικά αντί *γηράσκειν*, σε Ομήρ. Οδ. **8.** όπως το Λατ. teneo, ἔχω εμπειρία ενός πράγματος, ξέρω, γνωρίζω, καταλαβαίνω, κατανοώ, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.· *ἔχεις τι; tenes?* κατάλαβες; σε Αριστοφ. **9.** συνεπάγομαι, ἔχω ως συνέπεια, ἔχω ως επακόλουθο, προξενώ, *ἀγανάκτησιν*, σε Θουκ. **10.** ἔχειν σταθμόν, ἔχω τέτοιο βάρος, ζυγίζω τόσο, σε Ηρόδ. **II. 1.** κρατώ, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ἔχ. ἐν χερσίν*, σε Ηρόδ.· *μετὰ χερσίν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *διὰ χειρός*, σε Σοφ. κ.λπ. **2.** κρατώ σφιχτά, *ἔχειν τινὰ χειρός, ποδός*, κρατώ κάποιον από το χέρι, από το πόδι, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἔχειν τινὰ μέσην*, αρπάζω κάποιον από τη μέση, λέγεται για παλαιστές, σε Αριστοφ. **3.** λέγεται για γυναίκα, είμαι έγκυος, κυοφορώ, Λατ. utero gestare, σε Ηρόδ.· *ἐν γαστρὶ ἔχειν*, στον ίδ. **4.** αποκρούω, εμποδίζω, Λατ. sustinere, μ' αυτή τη σημασία ο Όμηρ. χρησιμ. μέλ. *σχήσω, σχήσομαι*. **5.** κρατώ σταθερά,

στερεώνω, κρατώ κλειστά, όπως κρατούν οι μπάρες μια πύλη, σε Ομήρ. Ιλ. περιέχω, περικλείω, σε Όμηρ. **6.** κρατώ ή συγκρατώ σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, όπως το *ἐπέχω, οἷστον ἔχε*, το έβαλε στο σημάδι, σε Ομήρ. Ιλ. λέγεται για άλογα ή πλοία, κατευθύνω, οδηγώ, διευθύνω, στο ίδ. έπειτα, *ἀπόλ., τῆ ρ' ἔχε*, μ' αυτόν τον τρόπο κρατήθηκε εντός της πορείας του, στο ίδ. επίσης, *πιάνω λιμάνι, προσορμίζομαι, εἰς ἢ πρὸς τόπον*, σε Ηρόδ.: *δεῦρο νοῦν ἔχε, ἔχε το νου σου εδώ*, σε Ευρ.: *πρὸς τι τὸν νοῦν ἔχ.*, σε Θουκ. **7.** συγκρατώ, σταματώ, ανακόπτω, αναχαιτίζω, *ἵππους*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. *οὐ σχήσει χεῖρας*, δεν θα συγκρατήσει, δεν θα εμποδίσει τα χέρια του, σε Ομήρ. Οδ.: *οδύνας ἔχ.*, τις ανακούφισε, τις μετρίασε, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **8.** κρατώ μακριά από, εμποδίζω, με γεν. *πράγμ., τινὰ ἀγοράων, νεῶν*, στο ίδ. στην Αττ., σταματώ ή εμποδίζω από το να κάνει κάποιος κάτι, *τοῦ μὴ καταδῶναι*, σε Ξεν.: *ἔσχον μὴ κτανεῖν*, σε Ευρ. **9.** κατακρατώ, παρακρατώ κάτι, *χρήματα*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **10.** προφυλάσσω, διατηρώ ασφαλές, υπερασπίζω, προστατεύω, προασπίζω, σώζω, σε Ομήρ. Ιλ. **III. 1.** με *απαρ.*, έχω τα μέσα, τον τρόπο ή τη δύναμη να κάνω κάτι, είμαι ικανός, με *απαρ.*, σε Όμηρ. κ.λπ. *χωρίς απαρ.*, *οὐ πως εἶχε*, δεν μπορούσε, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μετά τον Όμηρ., *οὐκ ἔχω ὅπως*, δεν ξέρω πώς, δεν γνωρίζω με ποιον τρόπο κ.λπ., σε Σοφ. κ.λπ. *οὐκ ἔχω ὅτι χρῆ λέγειν*, σε Ξεν. **B. I. 1.** *αμτβ.*, παραμένω σε, βρίσκομαι σε μια κατάσταση, *ἔζω, ὡς ὅτε τις λίθος...*, θα κρατήσω γερά σαν βράχος..., σε Ομήρ. Οδ.: *σχῆς οὐ̄περ εἶ*, μείνε εκεί που είσαι, σε Σοφ.: *ἔχειν κατὰ χώραν*, μένω στον τόπο μου, σε Αριστοφ. κ.λπ. *διὰφυλακῆς ἔχειν*, επιφυλάσσομαι, είμαι σε επιφυλακή, σε Θουκ. **2.** με γεν., *απέχω από κάτι, πολέμου*, στον ίδ. **3.** με γεν. επίσης, παίρνω μέρος σε, έχω να κάνω με κάτι, *τέχνης*, σε Σοφ.: *απασχολούμαι ή ασχολούμαι*, εργάζομαι, καταπιάνομαι με, *ἀμφί τι*, σε Αισχύλ.: *περί τι*, σε Ξεν. **II.** απλώς, είμαι, συχνά με *επιρρ.* τρόπου, *εὐ ἔχει*, σε Ομήρ. Οδ.: *καλῶς ἔχει, κακῶς ἔχει*, Λατ. *bene habet, male habet*, πάει καλά, σε Αττ.: *οὕτως ἔχει*, έτσι έχει η υπόθεση, έτσι έχουν τα πράγματα, σε Αριστοφ. κ.λπ. *συχνά με την προσθήκη γεν. τρόπου, εὐ ἔχειν τινός, ἔχει καλῶς ως προς κάτι, υπάρχει αφθονία σε κάτι*, σε Ηρόδ.: *ὡς ποδῶν εἶχον*, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν να πάνε, στον ίδ.: *ὡς τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι*, όπως κάθε άνδρας ένιωθε ή θυμόταν, σε Θουκ. **III. 1.** κρατώ σε μία διεύθυνση, οδηγώ, διευθύνω, κατευθύνω προς, *ἐπὶ τὸν ποταμόν*, σε Ηρόδ.: *ἔχ. εἷς τι*, δείχνω προς ένα σημείο, τείνω, κλίνω, ρέπω, διευθύνομαι προς, στον ίδ.: *τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον*, σε ό,τι αφορά αυτούς, στον ίδ.: επίσης, *ἔπ' ὅσον ἔποψις εἶχε*, όσο έφθανε, σε όση έκταση έφθανε η θέα, στον ίδ. **2.** *ἐπὶ τινι ἔχειν*, τρέφω, έχω εχθρικά αισθήματα, τρέφω εχθρικές διαθέσεις προς κάποιον, στον ίδ., σε Σοφ. **IV.** μετά τον Όμηρο, το *ἔχω* ενώνεται με *μτχ. αορ. άλλου ρήματος, κρύψαντες ἔχουσι αντί κεκρύφασι*, σε Ησιόδ.: *ἀποκληῖσας ἔχεις ἀποκέκλεικας*, σε Ηρόδ.: *μερικές φορές δίνει ενεστ. σημασία στον αόρ.*, όπως *θαυμάσας ἔχω*, βρίσκομαι σε κατάσταση θαυμασμού, έκπληξης, απορίας, κατάπληξης, σε Σοφ.: *ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει*, ο οποίος τώρα της συμπεριφέρεται ατιμωτικά, σε Ευρ. **2.** η *μτχ. ἔχων* μαζί με ενεστ., προσθέτει την έννοια της διάρκειας στην παρούσα πράξη, όπως, *τί κυπτάζεις ἔχων;* γιατί εξακολουθεῖς να σκαλίζεις εκεί; σε Αριστοφ.: *φλυαρεῖς, ληρεῖς ἔχων*, δεν σταματάς, συνεχίζεις να φλυαρεῖς, να κοροϊδεύεις, σε Πλάτ. **3.** *πλεοναστ.*, *ἐστὶν ἔχον = ἔχει*, σε Ηρόδ.: *ἐστὶν ἀναγκαίως ἔχον = ἔχει ἀναγκαίως*, σε Αισχύλ. **Γ. I. 1.** Μέσ., *πιάνομαι, κρατιέμαι πάνω σε, προσκολλῶμαι σε, με γεν.*, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** *μεταφ.*, *αφοσιώνομαι ή προσκολλῶμαι σε κάτι, ἔργου*, σε Ηρόδ.: *ἐλπίδος*, σε Ευρ.: *τῆς αὐτῆς γνώμης*, σε Θουκ.: *θέτω αξιώσεις για κάτι, διεκδικῶ, απαιτῶ*, σε Ηρόδ.: *δείχνω*,

επιδεικνύω ζήλο για, *μάχης*, σε Σοφ. **3.** έρχομαι αμέσως μετά, ακολουθώ από κοντά, επακολουθώ, σε Ξεν.· *τῆς πληγῆς ἔχεται*, ακολουθεῖ το χτύπημα, σε Δημ.· λέγεται για λαούς ή χώρες, είμαι, βρίσκομαι κοντά, προσεγγίζω, συνορεύω, *τινος*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *οἱ ἐχόμενοι*, οι όμοροι, οι γειτονικοί λαοί, στον ίδ.· λέγεται για χρόνο, *τὸ ἐχόμενον ἔτος*, το επόμενο, το ερχόμενο, το προσεχές έτος, σε Θουκ. **4.** εξαρτώμαι, βασίζομαι, στηρίζομαι σε, *τινος* ή *ἐκ τινος*, σε Όμηρ. **5.** ανήκω σε, *τινος*, σε Ηρόδ. **II.** αντέχω ή βαστώ για κάποιον, σε Όμηρ. **III. 1.** συγκρατούμαι, συντηρώ, κρατώ την θέση μου, σε Όμηρ. *Ιλ. 2.* με αιτ., κρατώ μακριά απ' τον εαυτό μου, αποκρούω, απωθώ, στο ίδ. **IV.** διακόπτω, σταματώ, στο ίδ.· κρατιέμαι πίσω, απέχω, παραμένω μακριά ή αποφεύγω, σε Όμηρ. κ.λπ.

ἔχωντι, Δωρ. αντί *ἔχωσι*, γ' πληθ. υποτ. του *ἔχω*.

ἐψάλλεται, Ιων. γ' πληθ. Παθ. παρακ. του *ψάλλω*.

ἐψ-άνδρα, ή (άνήρ), αυτή που ψήνει, βράζει, μαγειρεύει τους άντρες, λέγεται για τη Μήδεια, σε Ανθ.

ἔψευσμαι, παρακ. του *ψεύδομαι*· **ἔψεύσω**, β' ενικ. αορ. α'.

ἔψέω, βλ. **ἔψω**.

ἔψημα, -ατος, τό, οτιδήποτε βρασμένο· πληθ., λαχανικά για μαγειρική χρήση, σε Πλάτ.

ἔψησις, -εως, ή (ἔψω), βράσιμο, σε Ηρόδ.

ἔψητήρ, -ῆρος, ὁ (ἔψω), δοχείο, σκευός για βράσιμο (χύτρα), σε Ανθ.

ἔψητός, -ή, -όν (ἔψω), βραστός, βρασμένος, σε Ξεν.· *ἔψητοί, -ῶν, οἱ*, βραστά ψάρια, σε Αριστοφ.

ἔψία, Ιων. **-ίη, ή**, παιχνίδι που παιζόταν με χαλίκια, πετραδάκια.

ἔψιάομαι, αποθ., παίζω με χαλίκια, πετραδάκια, γενικά, διασκεδάζω, *ἐψιάασθων* (Επικ. γ' δυϊκ. προστ.), σε Όμηρ. *Οδ.· ἐψιάασθαι μολπῆ και φόρμιγγι*, (Επικ. απαρ.), στο ίδ.

ἔψω, γ' ενικ. παρατ. *ἤψε*· οι άλλοι χρόνοι σχηματίζονται από το *ἔψέω*, μέλ.

ἐψήσω, αόρ. α' *ἤψησα* — Μέσ., μέλ. *ἐψήσομαι* — Παθ., αόρ. α' *ἤψηθήην*. **1.**

βράζω, κοχλάζω, σε Ηρόδ., Αττ.· παροιμ., λέγεται για τον μάταιο κόπο, *λίθον ἔψεις*, σε Αριστοφ.· με γεν. διαιρ., *ἤψομεν τοῦ κορκόρου*, βράσαμε ένα κομμάτι αγριολάχανο,, στον ίδ. — Παθ., βράζομαι, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για μέταλλα, χωνεύω, καθαρίζω με τη φωτιά, σε Πίνδ. **3.** μεταφ., *γῆρας ἀνώνυμον ἔψειν*, απολαμβάνει άδοξα γηρατειά, στον ίδ.

ἔω, Ιων. αντί *ῶ*, ενεστ. υποτ. του *εἰμί* (sum).

ἔῶ, συνηρ. αντί *ἔάω*.

ἔω, I. Ιων. αντί *ῶ*, υποτ. αορ. β' του *ἦμι*. **II.** γεν. και αιτ. του *ἔως*, αυγή.

ἔῶ, I. συνηρ. γ' ενικ. ευκτ. του *ἔάω*. **II.** *ἔῶ*, δοτ. του *ἔός*.

ἔωγα, παρακ. β' του *οἶγνυμι*· **ἔωγμαι**, Παθ. παρακ.

ἔωθα, Ιων. παρακ. του *ἔθομαι*, με ενεστ. σημασία· **ἔώθεα**, υπερσ.

ἔωθεν, Επικ. **ἠῶθεν**, επίρρ. (*ἔως*): **1.** από το πρωί, δηλ. από το πρωινό, από το χάραμα, από νωρίς, τα χαράματα, σε Πλάτ.· *ἔ. εὐθύς*, σε Αριστοφ. **2.** *αὔριον ἔ.*, αύριο πρωί πρωί, σε Ξεν.· ομοίως *ἔωθεν* μόνο του, σε Αριστοφ.

ἔωθίνος, -ή, -όν (ἔως), πρωινός, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· *τὸ ἔωθινόν*, ως επίρρ., νωρίς το πρωί, σε Ηρόδ.· ομοίως, *ἔξέωθινοῦ* = *ἔωθεν*, σε Ξεν.

ἔώθουν, παρατ. του *ῶθέω*.

ἔώκει, γ' ενικ. υπερσ. του *ἔοικα*.

ἔωλο-κρᾶσία, ή (κρᾶσις), μείγμα από τρυγία και κατακάθια μούστου, τα οποία οι μεθυσμένοι έπιναν στο τέλος του γλεντιού· μεταφ., *ἔωλοκρασίαν μου*

τῆς πονηρίας κατασκεδάσας, χύνοντας πάνω μου τις απεχθείς βρωμιές της δικῆς του κακίας, σε Δημ.

ἔωλος, -ον (πιθ. από τα *ἔως, ἠώς*), αυτός που είναι μιας ημέρας παλιός, αυτός που παραμένει μέχρι αύριο, χθεςινός, μπαγιάτικος, σε Κωμ.· *ἔωλος θρυαλλίς*, αποδυναμωμένη λάμπα, έτοιμη να σβήσει (αφού έχει φυσηχθεί), σε Λουκ. **2**. λέγεται για ενέργειες και καταστάσεις, παλιός, απαρχαιωμένος, σκουριασμένος, σε Δημ. **3**. λέγεται για ανθρώπους, αυτός που έρχεται μια μέρα πιο αργά, βραδύς, άτολμος, σε Πλούτ.

ἔώλπει, γ' ενικ. υπερσ. του *ἔλπομαι*.

ἔωμεν, α' πληθ. υποτ., *άπαξ*, σε Ομήρ. Ιλ., *ἐπεὶ χ' ἔωμεν πολέμοιο*, αφού χορτάσουμε πόλεμο· *αλλά*, πιθ. **ἔωμεν**, Ιων. αντί *ῶμεν*, α' πληθ. υποτ. του *ᾶω* (

Γ. II.), χορταίνω.

ἔωμεν, συνηρ. α' πληθ. του *ἔάω*· **ἔωμι**, α' ενικ. ευκτ.

ἔών, Ιων. αντί *ῶν*, μτχ. του *εἰμί* (sum).

ἔώνημαι, ἔωνήμην, παρακ. και υπερσ. του *ώνέομαι*.

ἔφονοχόει, γ' ενικ. παρατ., με διπλή αύξ. του *οἶνοχοέω*.

ἔφωξα, αόρ. α' του *οἶγνυμι*.

ἔφος, -α, -ον ή -ος, -ον, ποιητ. **ἔώϊος**, Ιων. **ἠοῖος** (*ἔως*), **1**. αυτός που γίνεται το πρωί, πρωινός, *πάχνη ἔωα*, η πρωινή *πάχνη*, σε Αισχύλ.· *ἔφος ἔξαναστήναι*, σηκώνομαι νωρίς το πρωί, σε Ευρ. **2**. ανατολικός, σε Ξεν.

ἔώρα, ἦ, ισοδ. τύπος του *αἰώρα*, αιώρα, κούνια, σε Σοφ.

ἔώρα, γ' ενικ. παρατ. του *όράω*· **ἔώρακα**, παρακ.

ἔώργει, γ' ενικ. υπερσ. του **ἔργω = ἔρδω*.

ἔώρταζον, παρατ. του *έορτάζω*.

ἔωρτο, αντί *ἦωρτο*, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *αείρω*.

ἔώρων, παρατ. του *όράω*.

ἔως, Αττ. τύπος και Ιων. **ἠώς**.

ἔως, Επικ. **εἴως** και **εἴος**, σύνδ., ως, **I. 1**. ἔως, ώσπου, μέχρι, Λατ. *donec, dum*, σε Όμηρ.· στον Όμηρ. μερικές φορές χρησιμ. το *τέως*, για λίγο, για κάποιο χρονικό διάστημα· **α)** για να εκφράσει γεγονός στο παρελθόν, το *ἔως* ακολουθ. από οριστ., *εἴως φίλον ᾤλεσε θυμόν*, σε Ομήρ. Ιλ.· όταν το γεγονός είναι αβέβαιο στο παρελθόν, ακολουθ. από ευκτική, *ἔως ὃ γε μιγείη*, μέχρι να έφτανε, σε Ομήρ. Οδ. **β)** *ἔως ἄν ή κε*, με υποτ., σε σχέση με αβέβαιο μελλοντικό γεγονός, *μαχήσομαι, εἴως κε κιχείω*, μέχρι να βρω, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. ενώ, κατά τη διάρκεια που, εφόσον, ενόσω, *εἴως πολεμίζομεν*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἔως ἔτι ἐλπίς (ἦν)*, σε Θουκ. **II**. ως επίρρ., Λατ. *usque*, κυρίως με επιρρ. χρόνου, *ἔως, ὅτε*, Λατ. *usque dum*, μέχρι τη στιγμή όπου, σε Ξεν.· ομοίως, *ἔως οὔ*, σε Ηρόδ.· *ἔως ὀψέ*, μέχρι αργά, σε Θουκ.· με γεν., *ἔως τοῦ ἀποτίσαι*, μέχρις ότου πληρώσει, Νόμ. παρ' Αισχίν.

ἔωσα, ἔωσθην, Ενεργ. και Παθ. αόρ. α' του *ώθέω*.

ἔωσι, Ιων. αντί *ῶσι*, γ' πληθ. ενεστ. υποτ. του *εἰμί* (sum).

ἔωσ-περ, επιτετ. αντί *ἔως*, ἔως, μέχρι, ώσπου, σε Θουκ.

Ἐωσ-φόρος, Δωρ. **Ἄωσφόρος, ὁ**, αυτός που φέρνει την Αυγή, Λατ. *Lucifer*, το άστρο της Αυγῆς, ο Αυγερινός.

ἔωυτοῦ, ἔωυτέων, Ιων. αντί *ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν*.

ετρᾶ-ετής, -ές ή -έτης, -ες (**ἔτος**)· **I**. αυτός που έχει ηλικία τεσσάρων ετών, σε Ηρόδ. **II**. αυτός που αποτελείται από τέσσερα έτη, *χρόνος*, στον ίδ.